

Simon Beckett

Nauja tarptautinio
pripažinimo
sulaukusio autoriaus
trilerių serija

Dingęs

be

žinios

TYTO ALBA

Simon Beckett

Dingęs be žinios

DETEKTYVINIS ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė

Aidas Jurašius

VILNIUS 2022

Simon BECKETT
THE LOST
Orion, London, 2021

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2021 by Hunter Publications Ltd
© Hilary Beckett, autoriaus nuotrauka
© Jokūbas Jacovskis, viršelio dizainas, 2022
© Aidas Jurašius, vertimas į lietuvių kalbą, 2022
© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-710-7

I skyrius

Džona suprato patekęs į bėdą tik tada, kai užuodė kraują.

Prieplaukoje buvo aklinais tamsu. Nešvietė nė vienas gatvės žibintas, tamsoje juodavo apgriuvę sandėliai – apleistas kitos epochos reliktas. Senojo *Saab* žibintų šviesoje ši aplinka priminė vaiduoklišką pramoninį miestą. Žvelgdamas pro priekinių stiklą Džona suprato: nors beveik visą gyvenimą praleido Londone, čia vis dar yra kampelių, apie kurių egzistavimą jis net nenučiuokė. O sprendžiant iš to, kaip ši vieta atrodė – ir nenorėjo nutuokti.

Rasti prieplauką nebuvo lengva. Šis atokus apleistas ruožas palei Temzę net nebuvo pažymėtas telefono žemėlapyje. Džonai duoti orientyrai buvo migloti, tad keletą kartų teko sukti atgalios, nes vėžių išmušti keliai atvedavo į aklavietę. Dabar jis sustabdė automobilį piktžolėmis apaugusioje dykvietėje priešais ilgą plytų sieną. Kitame upės krante tarsis brangakmenių vėrinys žėrėjo prabangių butų, barų ir restoranų šviesos. Tačiau šioje pusėje buvo visiškai tamsu. Rekonstrukcijos darbai, pakeitę likusios Doklando dalies veidą, dėl kažkokios priežasties šį vandeninę užkampį apėjo. Nors, turint omenyje vietos pavadinimą, gal tuo ir nereikėtų stebėtis. Iš pradžių Džona pamanė, kad

tai pokštas, bet nieko panašaus. Įrodymas buvo tiesiai priešais jį – surūdijęs kelio ženklas su užrašu: „Skerdimo prieplauka“.

Dar prieš porą valandų Džona su keliais komandos nariais sėdėjo viename bare prie lauko staliuko ir po šaudymo iš pistoleto treniruotės mėgavosi vėlyvos vasaros vakaru. Kol laukė eilėje prie baro, suskambėjo telefonas. Džona neatpažino numerio ir ketino neatsiliepti. Bet eilėje priešais jį stovėjo dar keli žmonės, tad po akimirkos visgi atsiliepė.

– Džona? Čia aš. – Paskui, jei Džona vis dėlto būtų pamiršęs, balsas pridūrė: – Gevinas.

Pastarąjį kartą Džona girdėjo šį balsą beveik prieš dešimt metų, tačiau prabėgęs laikas, rodos, išnyko akimirksniu. Kaip ir širdies ramybė.

– Girdi mane?

Pamiršęs apie gėrimus Džona nuėjo į tylesnę baro dalį.

– Ko tu nori?

– Man reikia tavo pagalbos.

Jokių „kaip laikaisi“ arba „senokai nesimatėme“. Džona sukando dantis.

– Ir kodėl tau prireikė mano pagalbos?

– Nes tu vienintelis žmogus, kuriuo galiu pasitikėti.

Iš nuostabos Džona sekundėlei nutilo.

– Paaiškink plačiau.

Kitame telefoninio ryšio gale taip pat stojo tyla.

– Aš susimoviau. Viską suknisau. Viską...

– Apie ką tu kalbi?

– Paaiškinsiu, kai atvažiuosi.

– Jėzau, tikiuosi nemanai, kad aš dabar...

– Yra toks senas sandėlis Pietiniame krante, ta vieta vadinama Skerdimo prieplauka, – paskubom tęsė Gevinas. – Per

palydovinę navigaciją jos nerasi, bet aš tau parašysiu orientyrus nuo artimiausio pašto. Tai paskutinis sandėlis priplaukoje. Lauksiu tavęs prie jo vidurnaktį.

– *Vidurnaktį? Tu rimtai?*

– Viską suprasi, kai atvyksi. – Ir tada Gevinas pasakė žodį, kurio Džona negirdėjo iš jo visą tą laiką, kai jie buvo draugai: – Prašau.

Pokalbis nutrūko. Šūdas.

– Viskas gerai?

Džoną užkalbino Chanas – dar vienas seržantas iš Londono policijos specialiųjų pajėgų dalinio. Tai buvo stambus vyras plačiais raumeningais pečiais ir sprandu, į baltus marškinėlius vos telpančiomis rankomis ir krūtine. Džona kartą matė, kaip Chano išspirtos durys nulėkė per pusę kambario kartu su už jų stovėjusiu peiliu ginkluotu vyru. Bet po darbo Chanas buvo šeimos žmogus, į kurį iškilus rūpesčių galėjo kreiptis visi bendradarbiai.

Džona įsidėjo telefoną ir linktelėjo.

– Tiesiog paskambino žmogus, su kuriuo senokai nepalaidėme ryšio.

– Yra bėdų?

Džona nežinojo, ką atsakyti.

– Turbūt nieko rimto. Bet sprendžiant iš balso...

Jis nutilo kažkieno stumtelėtas į nugarą.

– Maniau, kad eini nupirkti gėrimų? Velniai rautų, aš greičiau pats pagaminčiau alaus, negu tu jo nupirksi.

Džona atsigręžė į tvirtai sudėtą moterį, kuri užvertusi galvą piktai varstė jį akimis. Nolanai dažnai tekdavo tai daryti. Ji buvo keliais coliais už jį žemesnė, o Chanui siekė vos iki peties, bet Džona nežinojo, už ką statytų, jeigu tarp jų kiltų peštynės. Ypač kalbant apie gėrimų pirkimą.

– Mes kalbėjomės, – tarė jai Chanas ir nutaisė seržanto žvilgsnį.

– Gerai. – Nolana susimąstė. – Duok man pinigų ir aš nupirksiu išgerti.

Džona nusijuokė.

– Viskas gerai, aš nupirksiu.

– Tikrai? – pasitikslino Chanas.

– Taip, žinoma. – Džona gūžtelėjo pečiais. – Turbūt nieko rimto.

Eidamas prie baro jis ir pats bandė save tuo įtikinti. Kad ir į kokį mėšlą įklimpo Gevinas, išsikapanos savo jėgomis. Džona jam nieko neskolingas. Nė trupučio.

Vis dėlto tas skambutis nedavė ramybės. Netgi kai nunešė gėrimus prie stalo, galvoje vis sukosi viena Gevino frazė.

Tu vienintelis žmogus, kuriuo galiu pasitikėti.

Kadaise šiuose žodžiuose gal ir buvo tiesos. Buvo metas, kai Džona būtų pasakęs tą patį. Jis pažinojo Geviną nuo seniausių laikų. Jie buvo geriausi draugai mokykloje, kartu įstojo į Londono policiją, lankė parengiamuosius kursus, buvo paskirti į tą patį rajoną. Gevinas visada buvo labiau bendraujantis, malonaus būdo, visada pasiruošęs po plačia šypsena paslėpti savo itin konkurencingą prigimtį. Jie dalijosi vienu butu netgi tada, kai Gevinas išlaikė detektyvo egzaminus ir prisijungė prie tuometinio Specialiojo nusikaltimų tyrimo skyriaus, kovojusio su žmonių išnaudojimu ir organizuotu nusikalstamumu. Kurį laiką Džona taip pat svarstė tapti detektyvu. Viršininkai sakė, kad jis turi tam gabumą, ir ragino užsiregistruoti į detektyvų rengimo programą. Bet kažkodėl (galbūt todėl, kad nemėgo būti spaudžiamas) Džona nuėjo kitu keliu. Pats save nustebindamas, jis pasirinko sunkius Specialiųjų pajėgų, elitinio Londono policijos

padalinio, kursus. Gevinas šaipėsi iš Džonos sprendimo, sakė, kad jis priklausomas nuo adrenalino. Tačiau jie išliko draugais. Kai Džona ėmė susitikinėti su Krise, o Gevinas užmezgė ryšį su Mere, jų ketveriukė tapo neperskiriama. Vakarojimai mieste, bendros atostogos. Geri buvo laikai.

Bet visa tai vyko prieš daugelį metų. Kitame gyvenime. Tad kodėl Gevinas dabar taip staiga apsireiškė ir prašo pagalbos? Dviejų dalykų Gevinui niekada nestigo: pasitikėjimo savimi ir draugų. Jo padėtis turėjo būti beviltiška, kad paskambintų Džonai, galiausiai tai ir lėmė sprendimą. Nes kad ir kaip Džona bandė numoti ranka į šį reikalą, mintys vis tiek grįždavo prie to paties.

Gevinas atrodė *išsigandęs*.

Taigi Džona atsiprašė ir išėjęs iš baro patraukė prie savo automobilio.

Ir štai jis čia, apleistoje priekplaukoje pasaulio užkampyje. Išjungęs variklį Džona išėmė iš *Saab* daiktadėžės žibintuvėlį ir išlipo. Netoliese stovėjo *Audi* – Džona spėjo, kad ji priklauso Gevinui. Daugiau jokių gyvybės ženklų. Žole apaugęs takas vedė gremėzdiškų, tamsoje skendinčių tuščių sandėlių ir pramoninių pastatų link, už jų tyvuliavo upė, mėnulio pjautuvo nudažyta sidabru. Pasišviesdamas žibintuvėliu Džona patraukė į tą pusę.

Takas išvedė Džoną į siaurą keliuką, besidriekiantį tarp lentomis užkaltų namų. Ant vieno iš jų priekinės sienos vis dar kaboję sena iškaba: „Džolio odų raugykla. Puikios odos ir kailiai.“ Kituose pastatuose kadaise veikė mėsinė, mėsos perdirbimo įmonės, o didžiuliame į angarą panašiam statinyje buvo įsikūrusi skerdykla. Ši vieta visai vykusiai buvo pavadinta Skerdimo priekplauka.

Buvo neįmanoma tokioje vietoje slampinėti naktį. Džona paprastai į tamsą nekreipdavo dėmesio, bet dabar, eidamas siauru keliuku, susivokė besiklausantis, ar negirdėti kieno nors žingsnių. Apsidžiaugė pasiekęs kelio galą ir išėjęs į prielauką. Vandens teliūškavimas čia buvo garsesnis. Pro apirusį asfaltą buvo matyti grindinio akmenys, oras, drėgnas ir šaltas, dvelkė sūriu vandeniu, pūvančiomis žolėmis ir alyva. Juodame lyg derva vandenyje nevienodu ritmu sūpavosi prišvartuotos baržos. Kai jų bortai atsimušdavo vienas į kitą, tylą sutrikdydavo duslus trenksmas ir gurgždesys. Kiek atokiau stovėjo didesnis laivas, Džonai einant pro jį, staiga pasigirdo šnypštimas. Krūptelėjęs jis pasuko žibintuvėlį ir iškart atsipalaidavo: šviesa atsimušė į katės akis. Purvinas gyvūnas gūžėsi liuko šešėlyje, saugodamas sumuštinio likučius. Dėl žaizdos ar infekcijos viena akis buvo primerkta. Kita žvelgė piktai, katė įspėjamai sukniaukė.

– Viskas gerai, neliesiu tavo maisto, – sumurmėjo Džona ir nusisuko.

Vos tai padarė, žibintuvėlio spindulys apšvietė puošniomis raidėmis ant laivo nosies išraitytą užrašą: „Orakulas“. Jį iš dalies užstojo padanga, pririšta prie borto vietoje fenderio, bet kai Džona pašvietė ten žibintuvėliu dar kartą, vėl pasigirdo šnypštimas – katinas priminė, kad Džona piktnaudžiauja jo svetin-gumu.

– Jau einu, einu.

Po kojomis žliugsėjo purvas. Priekyje Džona pamatė prielaukos galą: ten stovėjo atokus sandėlis, iš dviejų pusių apsup-tas upės vandens. Prie jo sienų šen bei ten dunksojo pastoliai, virš jų karojo gabalas nudriskusio permatomo polietileno. Džonai kelią pastojosi sandėlį sauganti suklypusi vielinė tvora.

Čia nebuvo nė gyvos dvasios.

Džona nusikeikė ir patikrino laikrodį. Beveik dešimt minučių po vidurnakčio. Jis vėlavo, bet nelabai daug. Pagalvojo, kad Gevinas galbūt jo nesulaukė ir išėjo, tada prisiminė netoli prieplaukos paliktą *Audi*. Džona tik spėjo, kad ji priklauso Gevinui, bet buvo sunku įsivaizduoti, jog dar kas nors sugalvotų čia atvykti tokį vėlų metą.

Tai kur jis?

Džona pasukiojo žibintuvėlį, tačiau prieplaukoje buvo tamsu ir ramu. Minutėms bėgant Džona juto, kaip kyła įtampa. Dvidešimt po dvylikos jis surinko numerį, iš kurio skambino Gevinas. „Atsiliepk, Gevinai“, – pagalvojo telefone išgirdęs kvietimo signalą. Tada įsiklausė ir išgirdo tylų skambutį. Garsas ataidėjo jam iš už nugaros.

Jis sklido iš sandėlio.

Džona įsižiūrėjo pro vielinę tvorą. Kai jo telefone įsijungė balso paštas, skambutis tamsiame pastate nuaidėjo paskutinį kartą ir nutilo. Nerimui dar labiau sustiprėjus Džona surinko numerį iš naujo. Vėl pasigirdo vienišas skambutis ir šį kartą neliko jokių abejonių, kad jis sklinda iš sandėlio.

Šūdas...

Išjungęs ryšį Džona pro tinklinę vielos tvorą pažvelgė į tamsų pastatą. Po pastoliais dunksojo miglotai įžiūrimas karkasas, pilnas šešėlių ir grėsmingas. Džona pasvarstė, ar nevertėtų pasikviesti pagalbos, bet ji čia važiuotų ilgai, o Gevinas gali būti sužeistas. Be to, buvo tikimybė, kad tai – tik triukšmas dėl nieko. Vis dėlto į tai nebuvo panašu ir Džona suprato neturįs pasirinkimo.

Jam teks eiti į tą pastatą.

– Jėzau, Gevinai... – sumurmėjo Džona.

Ties tvoros viduriu buvo didžiuliai metaliniai vartai. Ant jų

kabėjo surūdijusi, bet iš pažiūros dar tvirta spyna. Kiek toliau Džona rado tvoroje skylę, ganėtinai plačią, kad žmogus galėtų pro ją prasibrauti. Nuėjęs suskeldėjusiu asfaltu iki sandėlio jis praskleidė polietileno plėvelę ir pamatė didžiules duris. Jos buvo užrakintos, bet netoliese buvo dar vienos durys. Džona jas paklibino, vyriai sugirgždėjo ir jos atsivėrė į vidų.

Džona iš tarpdurio nukreipė ten žibintuvėlį. Spindulys išnyko urvą primenančioje erdvėje su aukštomis geležinėmis kolonomis.

– Gevinai, tu čia?

Jo balsas nuaidėjo ir nutilo. Džona žengė į vidų, oras čia buvo šaltas ir drėgnas, apsunkęs nuo tylos lyg bažnyčioje. Išsiėmęs telefoną Džona surinko Gevino numerį. Skambutis tamsoje buvo pribloškiamai garsus. Jis sklido iš sandėlio gilumos. Eidamas į tą pusę Džona už vienos geležinės kolonos pamatė silpną švieselę. Telefonas gulėjo ant grindų, ekrane švietė Džonos vardas. Džona išjungė ryšį ir Gevino telefono ekranas užgeso.

Jėzau, Gevinai, į ką tu įsivėlei? Ir į ką įvėlei mane?

Jis pašvietė žibintuvėliu aplinkui. Vienoje pusėje gulėjo netvarkingai sukrautos medinės neobliuotos lentos, maišai su kalkėmis ir cementu, permatomos polietileno plėvelės ritiniai, bet Gevino niekur nebuvo matyti. Tada žibintuvėlio spindulys užkliuvo už kažkokio daikto ant grindų. Tai buvo policininko pažymėjimas: jis gulėjo priekine puse į viršų, ant jo buvo mažytė nuotrauka ir savininko vardas bei laipsnis.

Gevinas Makinis, detektyvas seržantas.

Ant pažymėjimo juodavo dėmė, ir kai Džona susivokė, kas tai, pajuto, kaip kažkas jo viduje apsivertė. Tada jis pastebėjo tamsias dėmes ant akmeninių plokščių netoliese. Jos žibėjo lyg alyva, tačiau Džona žinojo, kad tai visai kas kita. Ir užuodė kvapą – silpną, bet su niekuo nesupainiojamą.

Varinį kraujo prieskonį.

Juodų purslų pėdsakas išnyko šešėliuose. Širdžiai stipriai plakant Džona nusekė juo. Kraujas išnyko prie dvigubų plytinės sienos durų. Čia ant atsilupusių dažų buvo trafaretu iškeverzotas užrašas: „Krovimo skyrius“. Durys kiek pravertos, ant sklendės kabėjo didžiulė atrakinta spyna. Džona sudvejojo. Protingiausia būtų grįžti ir iškviešti policiją, leisti pareigūnams ir medikams išsiaiškinti, kas yra anoje durų pusėje.

Tačiau Gevinas per tą laiką galėjo mirti.

Džona atsargiai pastūmė duris. Kai jos dejuodamos atsidarė, Džona greitai įžengė vidun, pasirengęs galimam puolimui, ir pasukiojo žibintuvėlį. Bet čia nieko nebuvo. Džona atsidūrė ilgoje siauroje patalpoje. Nuo surūdijusios gervės, pritvirtintos prie strypo palubėje, kabėjo sunkios grandinės. Už jų dunksojo didelės stumdomosios durys iš senos medienos ir juodo metalo gembų. Džona spėjo, kad jos veda į prielauką, kurioje pakraunami ir iškraunami laivai.

– Gevinai?

Kažkur tamsoje ritmingai lašėjo vanduo, bet daugiau jokio atsako. Čia kraujo kvapas buvo stipresnis, persimaišęs su kažkokiu kitu prieskoniu. Šleikštus gyvuliškas tvaikas. Džona nukreipė žibintuvėlį į grindis pažiūrėti, kur veda kraujo pėdsakas. Spindulys perskrodė pastolių skersinius ir krūvą polietileno plėvelės, galiausiai apšvietė dar kai ką.

Kojas.

Jėzau... Džona nuskubėjo artyn ir sustojo. Ant didelio kvadratinio polietileno plėvelės gabalo veidu į apačią gulėjo vyras. Rankos už nugaros ir kojos per kulkšnis buvo surištos plastikine juosta. Veido Džona nematė, bet ir prabėgus dešimčiai metų atpažino šį liekną sudėjimą ir garbanotus juodus plaukus.

Dabar tie plaukai buvo kruvini. Ant permatomo polietileno ir akmeninės plokštės buvo susikaupusi juodo lipnaus kraujo bala, ji atrodė lyg tamsi aureolė.

Džona išspaudė:

– Gevinai?

Jokio atsako. Gevino kūnas nesukrutėjo. Tamsiuose plaukuose buvo matyti kaulo skeveldros ir minkšta audinio masė, tačiau kraujas nebeplūdo. Jis jau buvo pradėjęs krešėti ant polietileno plėvelės ir akmeninių plokščių. Bet Džonai vis tiek reikėjo įsitikinti. Stengdamasis išvengti kraujo jis pasilenkė ir priglaudė ranką Gevinui prie gerklės po žandikauliu. Oda buvo šalta ir suglebusi, apžėlusį poros dienų šeriais, tačiau pulso nepavyko užčiuopti.

Džona lyg apdujęs atsitiesė ir pasitraukė. Kažkoks garsas privertė jį atsisukti. Bet čia nieko nebuvo, po akimirkos vėl pasigirdo, kaip laša vanduo. Džona atsikvėpė. Ką daryti toliau, abejonių neliko. Įvykdyta žmogžudystė. Jam reikia nešdintis iš čia ir iškviesti pagalbą, nebegadinant nusikaltimo vietos daugiau, negu jau sugadinta.

Stengdamasis negalvoti apie tai, kas guli ant žemės, jis išsitraukė telefoną. Čia nebuvo ryšio. Gevino telefonas skambėjo pagrindiniame sandėlyje, matyt, stora vidinė krovos skyriaus siena blokavo ryšį. Džona žengė prie durų, bet jį sustabdė dar vienas garsas. Jis buvo per silpnas, kad atpažintų, tačiau šį kartą tai nebuvo lašantis vanduo. Džona įsiklausė. Iš pradžių girdėjo tik savo kraujo pulsavimą ausyse, paskui tas garsas pasikartojo. Šį sykį buvo aiškesnis.

Šiugždėjo plastikas.

Džonos rankų plaukeliai pasišiaušė, jis pasisuko į polietileno plėvelės krūvą už kelių jardų. Dabar pamatė, kad tai ne viena

krūva, o trys dideli ryšuliai. Galėjo būti statybinės atliekos, bet nukreipus žibintuvėlio šviesą jie priminė Džonai kai ką kita.

Savotiškus kokonus.

Džona it užhipnotizuotas priėjo arčiau. Visi ryšuliai buvo maždaug penkių šešių pėdų ilgio, surišti juoda lipnia juosta. Jie buvo dulkėti ir apiberti baltais milteliais, dėl jų negalėjai pamatyti, kas yra viduje, tačiau dabar Džona suprato, iš kur sklinda tas šlykštus gyvuliškas tvaikas, kurį jis užuodė anksčiau.

Čia buvo ne tik Gevino lavonas.

Nešdinkis iš čia. Tuojau pat! Džona ėmė trauktis, tada vėl išgirdo tą garsą. Tylų krebždesį. Džona pamatė, kad viršutinio ryšulio kraštas kiek atsilaisvinęs. Pasilenkęs atitraukė plastiką. Po juo, po keliais polietileno plėvelės sluoksniais, pasirodė veidas.

Džonai stebint, burna prasivėrė ir įkvėpė sujudindama polietilena.

Džona svirduliuodamas atsitraukė. Jį užvaldė noras bėgti, bet protas neleido to daryti. Bent jau vienas iš tų žmonių buvo gyvas.

Bet tai ilgai netruks.

– Viskas gerai, aš tave ištrauksiu, – tarė Džona ir ėmė plėšti polietileno plėvelę.

Jos buvo keli sluoksniai, visi perrišti ilga lipnia juosta. Džona ir vyniojo, ir plėšė vienu metu, bandydamas rasti kraštą, už kurio galėtų sugriebti, tačiau surišta buvo pernelyg stipriai. Dėl permatomo polietileno veidas atrodė lyg po vandeniui, tai atsiitraukdavo, tai vėl priartėdavo. Bet kiekvienas įkvėpimas buvo silpnesnis už ankstesnįjį. Džona išsiėmė automobilio raktus ir pabandė aštriu galu perdurti plastiką. Iš pradžių šis nepasidavė, paskui pasigirdo tylus pokštelėjimas. Džona pirštais praplėšė skylę, galiausiai pasigirdo traškesys ir polietilenas prasiskyrė lyg patraukus užtrauktuką.

Dabar pasirodė apatinė veido dalis. Burna buvo kiek pražiota, tačiau nejudėjo ir nieko nesakė. *Nagi, kvėpuok*, – paragino Džona bandydamas dar labiau praplatinti aną.

Staiga burna užsikosėjo ir plačiau prasižiojo – įtraukus oro žmogų supurtė spazmai. Nuplėšus dar daugiau polietileno pasirodė visa galva ir tankios juodos garbanos. Tai buvo jauna moteris. Džonai netgi pasirodė, kad beveik mergaitė, nors buvo sunku tiksliai pasakyti. Jos oda buvo tamsi, su sukrešėjusio kraujo dėmėmis. Kai kurios vietos pamėlusios ir pūslėtos, aplipusios tokiais pat baltais milteliais kaip polietilenas. Veidas perkreiptas skausmo ir baimės, bet nei agonija, nei tamsa negalėjo nuslėpti pribloškiamo grožio, dėl kurio mergina atrodė dar groteskiškiau. Džona gailėjosi, kad neturi vandens, ir toliau plėšė polietileną, nekreipdamas dėmesio į smarvę, kuri sklido iš purvino plastiko. Kai moteris užsikosėjo ir ėmė sunkiai kvėpuoti, Džona prakalbo:

– Jūs dabar saugi. Aš policininkas. Ištrauksiu jus iš čia, gerai?

Ji išleido iš gerklės tylų verksmingą garsą, paskui kažką pasakė Džonai nesuprantama kalba. Jam ji pasirodė panaši į arabų.

– Atleiskite, nesuprantu. Tiesiog pabandykite gulėti ramiai, kad galėčiau jums padėti.

– *Skauda...*

– Žinau, pasistengsiu kuo greičiau, – atsakė jai Džona. *Toliau ją kalbink*. – Kuo jūs vardu?

Mergina kažką sumurmėjo, tačiau Džona nesuprato. Jėzau, ji pamažu geso.

– Na... Nadina...

– Sveika, Nadina. Aš – Džona.

Jis kalbėjo ramiai, nors iš tiesų ramus nesijautė. Tačiau, nepaisant skubos, dabar apėmė ir kitas pojūtis. Džonai ėmė deginti

rankas, jis pastebėjo, kad jo oda apibirusi milteliais nuo polietileno. Kai delnus išmušė skausmingos dėmės, Džona prisiminė matytus statybinių medžiagų maišus ir suprato, kas tai.

Negesintos kalkės.

Kristau. Džona pabandė sutelkti mintis. Šie milteliai gali pragrauzti odą ir mėsą iki pat kaulo, o moteris jais apipilta. Ją turbūt kamuoja siaubingos kančios; Džona suprato, kad vien jo pagalbos neužteks. Patikrinęs savo telefoną jis pamatė, jog ryšio vis dar nėra. Kad ir kaip to nenorėjo, žinojo, ką privalo daryti.

– Nadina, aš išeisiu į lauką ir iškviesiu pagalbą, – tarė jis, nors nežinojo, ar ji supranta. – Grįšiu kaip galėdamas greičiau, gerai? Paliksiu jums žibintuvėlį.

Džona padėjo jį ant grindų – negalėjo palikti šios jaunos moters vienos tamsoje. Ji vėl sudejavo, atrodė dar labiau išsigandusi. Džona spėliojo, ar ji kliedi, bet į jį įsmeigtos paraudusios jos akys buvo sąmoningos ir kupinos siaubo. Paskui Džona suprato: ne, įsmeigtos ne į jį.

Kažkur jam už nugaros.

Jis išgirdo tylius žingsnius ir atsisuko pakeldamas rankas, norėdamas prisidengti nuo smūgio. Bet buvo per vėlu. Rankos buvo nublokštos į šalį, jis pajuto smūgį į galvą. Po šviesos ir skausmo pliūpsnio apėmė nesvarumo būseną – tarsi kristų.

Galiausiai neliko nieko.

2 skyrius

Surūdijusios grandinės sužvangėjo tamsoje lyg nesuteptos vaikiškos sūpynės. Džonos galvoje kalė netolygus ritmas. Jis norėjo grįžti atgal į juodumą, toliau nuo to siaubingo garso ir to, ką jis reiškė. Bet atsidūrė tuščią vamzdį primenančioje erdvėje, pilnoje nukritusių lapų. *Ne, ne, ne*. Dabar Džona juto, kad su juo yra dar kažkas – kažkas pažįstamo. *Gevinas*. Jo balsas buvo tik šnabždesys iš tamsos:

Kai ką nors prarandi, niekada nebeatrasi.

Džonos galvoje tukseno žvangančių grandinių ritmas. Juto svaigulį ir blogumą tarsi jį kas nors sukiojūtų. Jėzau, kodėl taip skauda galvą? Akys buvo užklijuotos kažkuo lipniu. Prireikė pastangų atsimerkti. Kai tai padarė, vis tiek nieko nematė. Viskas aplinkui buvo juoda. Grandinės liovėsi žvangėjusios, o kai Džona sujudėjo, kietas pagrindas, ant kurio gulėjo, ėmė girgždėti. Džona pamėgino atsisėsti. Nepavyko. Jo rankos buvo surištos už nugaros, kojos taip pat supančiotos.

Apimtas panikos Džona pradėjo muistytis. Nuo to dar labiau įsiskaudėjo galvą, užėjus blogumo priepuoliui jis vėl atsigulė. Džona spėliojo, ar tik nėra apakęs. Pamažu ėmė suvokti visus kitus nemalonius pojūčius. Troškulį. Šaltį. Rankos degte

degė, kūnas drebėjo, jį maudė. Drėgname ore tvyrojo bjaurus kvapas, o tada atmintis ėmė grįžti. Sandėlis. Jauna moteris, apiberta negesintomis kalkėmis, beveik uždususi, suvyniota į polietileno plėvelę, kaip ir kiti du kūnai. Ir Gevinas.

Gevinas.

Tada Džona galutinai viską prisiminė. kažkas jam tvojo, jis prarado sąmonę, nuo kraujo iš žaizdos sulipo akys. O štai dabar jis surištomis rankomis ir kojomis guli – o, Jėzau – ant polietileno.

Džona sutelkė dėmesį į diafragmą ir ėmė lėčiau, giliau ir ritmingiau kvėpuoti. Pamažu panika atslūgo. Atmerkęs akis suprato, kad tamsa nėra tokia aklina, kaip jis manė. Džona joje įžiūrėjo tamsesnių ruožų ir net pavidalų. Pasukęs galvą (labai atsargiai, nes atrodė, kad nuo kiekvieno judesio ji sprogs) pamatė blyškią vertikalią šviesos liniją. Ten buvo šiek tiek praviros durys, turbūt tos pačios, pro kurias jis įėjo. Ir tada Džona suvokė, kad šviesa darosi ryškesnė, o su ja artėja dar kai kas.

Žingsniai.

Durys atsidarė, į jį nukrypo žibintuvėlio spindulys ir Džona užsimerkė. Gulėjo sustingęs, vos drįsdamas kvėpuoti, o žingsniai vis artėjo. Jie sustojo greta jo. Pro akių vokus besiskverbianti, tiesiai Džonai į veidą nukreipta žibintuvėlio šviesa įgavo kruvinai rausvą atspalvį.

Kai spindulys nukrypo kitur, Džonai akyse sušmėžavo ryškios kibirkštėlės. Dar keli žingsniai, paskui žmogus sustojo. Pasigirdo kiti garsai: kriuktelėjimas kažką keliant ir storos plastiko plėvelės šiugždesys. Kiek prasimerkęs Džona pamatė, kad žibintuvėlis dabar nukreiptas į pavidalą ant žemės. Greta dunksojo didžiulis, šešėlių primenantis siluetas. Jis prie kažko palinko, vėl sušiugždėjo plėvelė, ir tik tada Džona suprato, kas tenai guli.

Šešėlis vyniojo į polietileno plėvelę Gevino kūną.

Džoną apėmė bejėgiškas pyktis. Jis įtempė rankas ir kojas varžančius pančius, bet iškart sustingo polietilenui po juo ėmus girgždėti. Labai tyliai, tačiau šešėlis vis tiek išgirdo. Džona vėl užsimerkė, kai į jį susmigo žibintuvėlio šviesa. Gulėjo nejudėdamas, tarsi dalyvautų košmariškame žaidime ir turėtų sustingti kaip statula. *Neik čia. Prašau.*

Galiausiai šviesa pasitraukė nuo veido.

Jis ėmė drebėti, o šešėlis toliau vyniojo Gevino kūną. Džona stengėsi gulėti ramiai, nedrįsdamas sukrotėti, kad polietilenas vėl jo neišduotų. Atsargiai patikrino pančių stiprumą. Nežinia kuo virš džinsų ir kojinių buvo surištos kojos, bet riešus juosė kažkas plonas ir lygus. Turbūt nailoninė virvė, kokia buvo surištas ir Gevinas. Džona stengėsi užgniaužti apėmusią nevirtį. Laiba juosta atrodė menka, bet jos nutraukti buvo beveik neįmanoma. Tvirtai užveržtos niekaip neatlaisvinsi.

Iš ten, kur plūšo šešėlis, atskriejo naujas garsas. Truputį prasimerkęs Džona pamatė, kad nepažįstamasis atpjovė nuo ritinio dar gabalą polietileno plėvelės ir patiesė ant grindų. Iš nugaros žibintuvėlio apšviestas šešėlis plačiu kūnu užstojo Džonai vaizdą, buvo aišku tik tai, kad jis kilstelėjo nuo grindų į polietilena susuktą daiktą. Paskui Džona išgirdo, kaip jis atlupa nuo ritinėlį šiek tiek lipnios juostos ir vėl sustena keldamas.

Galiausiai šešėlis atsistojo. Ir tada, rankoje blyksint žibintuvėliui, ėmė tempti Gevino kūną per akmenines plokštes prie stumdomųjų durų tolimojoje sienoje. Nepažįstamasis numetė lavoną ant grindų, padėjo šalia jo žibintuvėlį ir žengė į tamsą už šviesos rato. Sužvangėjo grandinės, sudžeržgė sunkios metalinės durys. Pro jų tarpą Džona pamatė blyškų naktinio dangaus stačiakampį ir išgirdo teliūškuojant vandenį. Paskui šešėlis ištempė

Gevino kūną į lauką. Pasigirdo sunkus duslus trenksmas, tarsi lavoną būtų įmetęs į valtį. Tai atlikęs šešėlis sugrižo. Jam uždarant duris vėl sužvangėjo grandinės. Šešėlis pakėlė žibintuvėlį nuo grindų ir, Džonai vos spėjus užsimerkti, nukreipė šviesą į jį. Žingsniai ėmė artėti.

Džona išgirdo virš savęs sunkų kvėpavimą. Ant veido krin-tanti ryški žibintuvėlio šviesa skverbėsi pro užmerktus vokus. Kažkas kieto atsimušė į petį – šešėlis paspyrė jį koja. Džona prisivertė atpalaiduoti savo sudribusį kūną. *Nejudėk, nekvėpuok, nemąstyk.*

Ūmai šviesa dingo ir šešėlis nuėjo.

Jėzau... Džona truputį prasimerkė ir pamatė, kad žibintuvėlio šviesa šokčioja durų link. Aukštas šešėlis priėjo prie jų ir žengė pro tarpdurį.

O tada vėl viską pasiglemžė tamsa.

Džona nežinojo, kas nutiko jo paties žibintuvėliui, bet tai buvo nesvarbu. Tik dabar jis išdrįso laisvai kvėpuoti ir ėmė tampyti surištas rankas. Stengėsi nepaisyti skausmo galvoje, puikiai suprasdamas, jog jeigu neišsilaisvins dabar, to nebepadarys niekada. Pančiai priešinosi, apimtas nevilties Džona piktai trūktelejo riešus.

Pajuto, kad virvė atsilaisvina.

Nepasikliaudamas savo pojūčiais Džona sustingo. Kai dar kartą įtempė pančius, nieko neįvyko. Tada pabandė sukioti riešus, tai įtempdamas, tai atlaisvindamas virvę...

Plonas nailonas atsilaisvino dar per keletą milimetrų.

Džona pakartojo tą patį ir pančiai atsilaisvino dar labiau. Virvė buvo arba pažeista, arba niekam tikusi. Įtempęs visas rankų jėgas Džona jautė, kad ji vis laisvėja.

Galiausiai dar kartą pasuko riešus ir rankos visiškai išsilaisvino.

Atrodė, kad galvoje muša kūjis, kai Džona atsisėdo ir ištiesė rankas prie surišų kojų. Bet tuo pačiu būdu jų išlaisvinti nepavyko ir jis pajuto gniuždantį nusivylimą. Vis dėlto tas, kuris jas rišo, skubėjo. Todėl ir surišo ant džinsų, o ne ant nuogų kojų. Džona ėmė traukti džinsų medžiagą iš po pančių, bet plona virvė buvo pernelyg įsitempusi. Tada jis nusiplėšė sportbačius, kojines ir pabandė iš naujo. Virvė kiek smuktelėjo, tačiau užkliuvo už kaulo. *Ne, velniai rautų!* Apimtas nevilties, klausydamasis, ar negirdėti žingsnių, Džona iš visų jėgų pabandė iš naujo. Virvė dyrė odą lyg bulvės lupeną, tačiau kraujas padėjo kaip lubrikantas. Sutelkęs paskutines pastangas ir nusirėždamas dar vieną sluoksnį odos, Džona galiausiai išlaisvino kojas.

Jis atsistojo ir tik per plauką nesusmuko ant grindų apimtas svaigulio. Tada susilenkė, nuleido galvą, pulsuojančią išvien su širdimi. Kai įsitikino, kad nevens ir nepraras sąmonės, vėl atsitiesė. Aplinkui buvo aklina tamsu. Džona bandė susivokti, kur guli jaunoji Nadina ir kitos dvi į plėvelę suvyniotos aukos, bet nieko negalėjo įžiūrėti. Pašaukti nedrįso. Jam nepatiko tai, ką privalėjo padaryti, tačiau suprato neturįs pasirinkimo. Jeigu jie nori išgyventi, Džona privalo iš čia išsigauti ir iškviesti pagalbą.

Nuoga koja apgraibomis susiradęs sportbačius Džona į juos įsispyrė. Tik miglotai įsivaizdavo, kur yra durys, pro kurias įėjo, tačiau kai pasieks sieną, sugebės jas rasti. Ištiesęs rankas jis ėmė sėlinti ir beveik iš karto į kažką įsipyrė.

Kai tas daiktas nuliuksėjo grindimis, Džona sustojo kaip įbestas. Garsas nebuvo toks stiprus, kad kas nors išgirstų iš lauko, bet Džonai iš jaudulio pašiurpo oda. *Prašau. Prašau, būk tas, apie ką galvoju.* Atsiklaupęs jis ėmė apgraibomis ieškoti ant žemės to daikto.

Tamsoje sužibo melsva švieselė.

Džonai beveik kilo noras apsiverkti. Tai buvo jo telefonas, turbūt iškritęs, kai jį atakavo užpuolikas. Ryšio vis dar nebuvo ir jis nedrįso įjungti žibintuvėlio, bet tiek daug laiko praleidus tamsoje net ekrano šviesa atrodė lyg švyturys. Džona pakėlė telefoną ir patalpa aplink jį išniro iš šešėlių. Euforija atslūgo, kai ant akmeninių plokščių jis pamatė Gevino kraujo balą – iš lygių jos kraštų galėjai suprasti, kur jis buvo uždėtas ant polietileno plėvelės ir suvyniotas. Vos įžiūrimi prieblandoje čia gulėjo kokonus primenantys kitų aukų pavidalai, vaiduokliška blyškūs juodumoje. Dabar, kai turėjo kuo pasišviesti, Džona ėmė ieškoti jaunosios moters, bet staiga lauke pasigirdo žingsniai.

Kažkas artėjo.

Šūdas, *šūdas!* Džona apsidairė ieškodamas ko nors, kas galėtų atstoti ginklą, tačiau nieko tinkamo nerado. O laiko nebeliko. Jis nuskubėjo prie durų ir prisiplojo prie sienos greta jų. Vos ten atsidūrė, telefono ekranas užgeso, patalpa vėl nugrimzdo į tamšą. Dabar žingsniai aidėjo arčiau. Džona giliai įkvėpė ir pabandė nusiraminti. *Tu gali tai padaryti. Elkis taip, lyg dalyvautum tarnybinėje operacijoje.* Skirtumas tik toks, kad tai nebuvo tarnybinė operacija. Čia nebuvo kitų komandos narių, kurie saugotų jo užnugarį, ir niekas neiškvies pagalbos. Jis visiškai vienas. *Negalvok apie tai. Veik ryžtingai ir greitai, negalvok apie nieką kita.* Džona giliai įkvėpė ir pasiruošė, o žingsniai jau pasiekė duris.

Ir sustojo.

Džonai atrodė, kad jo širdis plaka kurtinamai garsiai. Belaukiant, kas bus toliau, kiekvienas pulso dūžis tarsi skaldė galvą. Pasigirdo girgždesys ir durys atsidarė. Ant grindų krito žibintuvėlio šviesa, išryškindama durų kraštą.

Iš lauko pasigirdo kvėpavimas lyg pro užgultą nosį. Džona oda pajuto sujudintą orą, tada nepažįstamasis peržengė slenkstį.

Bet toliau nėjo. Žibintuvėlio spindulys ėmė šokčioti po Krovimo skyrių ir Džona, nelaukdamas, kol bus pastebėtas jo dingimas, visu kūno svoriu tvojosi į duris.

Kad ir kas už jų stovėjo, tai buvo stambus žmogus. Nuo smūgio Džonai sukaukšėjo dantys ir suskaudo galvą, tačiau ir anoje pusėje pasigirdo aiktelėjimas. Žibintuvėlis nukrito ant grindų ir nuriedėjo, raižydamas tamsą beprotiškai besisukančiais spinduliais. Atlapojęs duris Džona spyrė nepažįstamajam, tačiau smūgis buvo nestiprus. Tada visas oras išsiveržė jam iš plaučių, nes tas žmogus rėžėsi į jį petimi. Džona trenkėsi į sieną, jis užuodė prarūgusį nemalonų seno prakaito dvoką. Iš tamsos atskriejo galingi smūgiai. Daugumą jų Džona atmušė pakeltomis rankomis, bet paskui kažkas pataikė jam į galvą iš šono. Džonai pavyko užsimoti alkūne, jis pajuto, kaip ji trenkėsi į kaulą, ir nieko nelaukdamas dar spyrė keliu. Kelis pataikė ne į kirkšnį, o į mėsingą šlaunį, tačiau priešininkas vis tiek kluptelėjo ir atsitraukė. Džona miglotai matė, kaip nepažįstamasis susilenkė, ir akimirką atrodė, kad pargrius. Tada pasigirdo, kaip sužvanga per akmenines plokštes traukiamas metalas – tamsusis pavidalas čiupo nuo žemės pastolių kartį. Bet nespėjo užsimoti, nes Džona iš visų jėgų spyrė, pajuto, kaip jo pėda sulenda į stambų pilvą. Pasigirdo skausmingas aiktelėjimas.

Staiga Džonos kelio girnelė tarsi sprogo.

Jis suriko, tačiau griūdamas spėjo sučiupti priešininką ir nusitempti su savimi. Jie parpuolė ant grindų. Varžovas buvo stambesnis ir sunkesnis, jis su trenksmu vožėsi galva į akmenines grindis. Džona sugriebė į jį atskriejančią ranką ir ją užgulė. Tada pamėgino apžergti vidurinę priešininko kūno dalį kojomis, bet jo kairioji koja atsisakė paklusti. Grieždamas dantimis Džona, naudodamasis skausmu kaip stimulu, ėmė rangytis ir

bent iš dalies prispaudė stambų vyrą. Šis vartėsi it žuvis, tačiau Džona jo nepaleido. Ir gavo kumščiu per galvą. Džona laikėsi, nors nedaug trūko, kad prarastų sąmonę. Nepažįstamasis dabar kvėpavo pasišvilpdamas, lyg dustų, ir kovojo dar įnirtingiau. *Laikykis. Dar truputėlį. Laikykis.* Šie žodžiai tapo lyg mantra, Džona juos vis kartojo, neleisdamas priešininkui išsilaisvinti.

Kažkuriuo metu Džona suprato, kad žmogus nebesipriešina. Dar kurį laiką jo nepaleido. Negalėjo. Jo kūnas buvo lyg surakintas. Netgi pabandžius rankos ir kojos nepakluso. Galiausiai Džona prisivertė paleisti priešininką. Vyras gulėjo susmukęs ir nejudėjo. Džona apsvirtė ant nugaros ir įkvėpė, jo raumenys drebėjo. Vėrė baisus skausmas. Ausyse gaudė, atrodė, kad akių gilumoje kažkas plasnėja sparnais. Tamsa ėmė traukti jį į savo gelmes. Džona juto, kaip joje skęsta.

Nagi! Judinkis!

Džona apsvirtė ir iškart ėmė vemti. Žiaukčiodamas bandė atgauti jėgas, tada apgraiбомis susirado ant grindų žibintuvėlį ir pašvietė į savo užpuoliką. Vyras gulėjo susmukęs ant šono, prisidėjęs ranką prie veido, tarsi dengdamasis akis nuo šviesos. Jo galvą slėpė purvina striukė, susmaukta jiems grumiantis. Džona ištiesė ranką ir atvertė jį ant nugaros.

Vyras pasivertė, bet niekaip nesureagavo.

Džona palinko prie jo. Nesuprato, ar vyras dar kvėpuoja, galvoje ėmė suktis mintis, kad galbūt jį nužudė, paskui prisiminė, jog reikia iškviesti pagalbą. Džona bandė stotis, bet suskaudus keliui riktelėjo ir susmuko ant grindų. Gulėjo ten gaudydamas orą, tada nukreipė žibintuvėlį į sužeistą koją.

Šūdas...

Džinsai buvo permirkę krauju. Kelis po jais buvo deformuotas ir ištinęs, Džona suprato, kad negalės paeiti. Per vargus

atsisėdęs jis patikrino telefoną. Ryšio vis dar nebuvo. Užgniaužęs nerimą ir baimę nukreipė žibintuvėlį ton pusėn, kur gulėjo į plastiko plėvelę suvynioti žmonės.

– Nadina, ar girdi mane?! – šūktelėjo Džona ir nuo to jam dar labiau suskaudo galvą.

Jokio atsako.

– Einu iškviešti pagalbos... Laikykis, gerai?

Jis pašvietė į polietileno ryšulius, tikėdamasis pamatyti nors kokį gyvybės ženklą. Bet nieko panašaus nebuvo, o Džona žinojo, kad ilgiau laukti negalima. Čiupęs į ranką žibintuvėlį jis prisistūmė prie sienos ir pamėgino stotis. Juto, kaip svaigsta galva ir apima blogumas. Kelis neatlaikė ir Džona nuslydo drėgna siena ant grindų.

Gerai, ne itin vykęs sumanymas. Jis pažvelgė į duris, vedančias į pagrindinį sandėlį. Grumdamiės jie atsidūrė Krovimo skyriuje, bet durys buvo netoli. Džona pasakė sau, kad turi nusi-gauti į kitą sandėlio pusę, toliau nuo šių storų akmeninių sienų, o ten pagaus ryšį. Viso labo kelis metrus. *Juokų darbas.*

Su žibintuvėliu rankoje jis ėmė šliaužti prie durų, tempdamas sužeistą koją. Su kiekvienu judesiu siaubingai nudiegdavo kelį. Šis taip ištinio, kad net ėmė veržti džinsai, o galvos skausmas beveik akino. Džona jautėsi plėšomas dviejų skausmo židinių. Tie keli metrai atrodė begaliniai. Džona vis sustodavo ir bandydavo nuslopinti pykinimą, palaukdavo, kol nurims tukse-nimas galvoje. Jis judėjo kankinamai lėtai, ir tik tada, kai ranka atsimušė į kažką kietą, suprato pasiekęs duris. Atlapojęs jas iššliaužė į kitą pusę ir vėl patikrino telefoną.

Ryšio nebuvo.

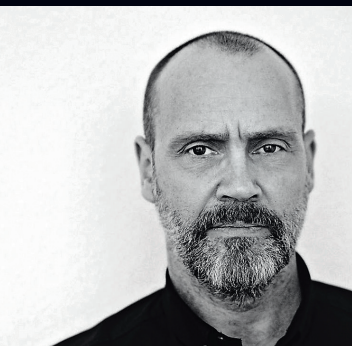
Nagi... Džona pasidėjo galvą ant akmeninių grindų. Jos buvo maloniai vėsios, dvelkė purvu ir žeme. Pamanė, kad ne taip jau

blogai būtų likti čia, ir užmerkė akis. *Vos kelioms minutėms. Tiesiog pailsėti...*

Staiga Džona prabudo, įsitikinęs, jog už nugaros kažką išgirdo. Apimtas panikos pašvietė žibintuvėliu į tarpdurį, manydamas, kad pamatys virš savęs aukštąjį vyrą. Bet ten nieko nebuvo, Krovimo skyriuje buvo tylu ir ramu. Nusisukęs Džona vėl ėmė šliaužti. Įsmeigė akis į koloną priekyje ir pasiryžo ją pasiekti. *Liko tik keli metrai, tu gali.*

Negalėjo. Dar kelis kartus pamėginęs Džona suprato, kad toliau nusigauti neįstengs. Bandė sugalvoti, ką daryti. *Reikia iškviesti pagalbą...* Jis paėmė telefoną, bet akys buvo pernelyg pasimiglojusios, kad įžiūrėtų, ar yra ryšys, ir surinktų numerį. Džona apmirusiais pirštais baksnojo ekraną ir murmėjo tikėdamasis, kad jį kas nors išgirs. *Prašau. Man reikia pagalbos.* Mintys jo nebeklausė, užesys galvoje užgožė visa kita. Sąmonė nyko, liko tik pojūtis, kad reikia skubios pagalbos.

O paskui viskas paniro į tamsą.

Simon Beckett (Saimonas Beketas; g. 1968 m.) – britų kilmės žurnalistas, rašytojas. Jo knygos verčiamos į 29 kalbas, visame pasaulyje jų parduota daugiau nei 12 mln. egzempliorių. Lietuvių skaitytojams šis autorius puikiai pažįstamas iš populiarios knygų serijos apie teismo mediką Deividą Hanterį. Lietuvių kalba jau išleistos šios serijos knygos „Mirties chemija“, „Įrašyta kauluose“, „Mirusiųjų šnabždesiai“, „Kapo šauksmas“, o netrukus pasirodys dar dvi – „Neramūs mirusieji“ ir „Mirties kvapas“. 2021 m. S. Beckettas ėmė rašyti naują detektyvinių romanų ciklą. „Dingęs be žinios“ – pirmoji šio ciklo knyga.

Seniai girdėto draugo skambutis atveda Londono policijos seržantą Džoną Kolį į Skerdimo priepilauką. Čia rasti į plastikinius maišus įvynioti lavonai kelia daugybę klausimų. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad šie žuvusieji vienas su kitu niekaip nesusiję ir yra prekybos žmonėmis aukos. Tačiau lemtingą naktį priepilaukos sandėlyje regėti vaizdai verčia seržantą Kolį manyti, kad tai kur kas painesnės bylos pradžia. Policininkas supranta esantis vienintelis gyvas Skerdimo priepilaukos žudynių liudininkas. Bet jis negalėjo numatyti, jog netrukus taps ir pagrindiniu įtariamuoju. Ginantis nuo kaltinimų, seržantui Koliui teks suabejoti artimiausiais žmonėmis ir savo paties įsitikinimais.

Ar jo dalyvavimas Skerdimo priepilaukos įvykiuose tikrai atsitiktinis? Lengvai atsakyti į šį klausimą seržantui neleis tyrimo metu netikėtai pastebėtas pažįstamas veidas. Šį veidą jis gerai įsidėmėjo prieš dešimt metų – tą dieną, kai jo sūnus dingo be žinios.

Nuostabus trileris, parašytas vieno geriausių mūsų detektyvinių romanų rašytoju, pačioje jo karjeros viršūnėje. – Peter James

ISBN 978-609-466-710-7

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt